

Iskolások Ausztriában éles bevetésen avagy: Nyelvi tábor Obervellachban

„Hihetetlenül izgalmas, ugyanakkor kicsit nehéz, de csodálatos volt. Ilyen élményben még soha nem volt részem. Remélem jövőre is megrendezésre kerül. (Keresztesi Sándor 5/b, németes)”

„Jó volt, hogy olyanok kerültek egy szobába, akiket ismerek. Tetszett a Porsche múzeum, a vár a sok kínzóeszközzel. A bányában jó hideg volt, de a csúszda nagyon tetszett. Jó volt a délelőtti városi feladatsor, hogy szabadon voltam engedve és a táj és az étel is. Az iskolában a versenyek is tetszettek. (Gálik Máté 6/b, angolos)”

Mi is az idegen nyelv, miért tanuljuk? Nyilván nem azért, hogy egy puszta kódrendszert tudjunk szavakból és szabályokból. Egy másik nép kincse, amit ők az édesanyjuktól tanultak, életük, kultúrájuk gazdagsága kötődik hozzá, éppúgy, mint nekünk a mi kedves anyanyelvünkhöz. Tehát ha egy idegen nyelvet elsajátítunk, akkor nem csupán kódfejtők leszünk, akik a szövegek puszta jelentéséhez jutunk közelebb, hanem az emberekhez, az ő kincseikhez. Persze ehhez használni kell azt, amit tanultunk. A mi iskolánkban a gyerekeknek ilyen szempontból jó a helyzetük, hiszen angolból és németből is van nyelvi lektorunk, akiken keresztül ezt megtapasztalhatják. De ha már úgy gondolják, készen állnak arra, hogy kipróbálják máshol a nyelvtudásukat, akkor sem könnyű átlépni az iskola megszokott és biztonságos határát.

Mi most az általános iskola angolos és németes csapatával éles bevetésen voltunk Ausztriában, Obervellachban. Itt az idegen nyelv használata nem cél volt, hanem eszköz ahhoz, hogy a táborozók embereket szólítsanak meg, tudjanak tájékozódni egy kisvárosban. Kis különbségnek tűnik, de valójában hatalmas. Személyes élmények szövik át így az ottani nyelvtanulást, amik bizony először bátortalansággal, néha szorongással is járnak, de ezek kellene ahhoz, hogy utána valóban értékelni tudják a sikereket, kipróbálják magukat, és lássák, igen, a gyakorlatban is működik, amit megtanultak. Délelőtt az ottani iskolában nyelvórákon vettek részt, ezután 3-4 fős csoportokban egy feladatlappal elindultak a városba. Meg kellett tudni, ki a városka kedvenc focistája, hol váltják legkedvezőbbben az eurót forintra, hogy hívják a polgármestert és mi a foglalkozása, miért zárt be a posta... Délután pedig kirándultak, bányamúzeumba csúsztak egy 80 méteres csúszdán lefelé, ugyanakkor hógolyóztak is 3600 méter magasságban. Borzongtak a kínzóeszköz kiállításon, csodálták a Porsche magángyűjteményt és útközben belefeledkeztek a tájba. Utolsó nap messziről figyeltem, milyen ügyesen és udvariasan lépnek oda egy-egy járókelőhöz és készítenek vele interjút az aznap esti kiértékelő versenyhez ugyanazok a gyerekek, akiket négy nappal azelőtt még igen bátorítani kellett. Tehát megállták a helyüket a bevetésen, méghozzá igen jól.

Farkas Eleonóra